

Forhandlingerne maa blive, at intet Embede skal lønnes efter Kapitelstart. Denne Lønningssmaade beror efter min Mening paa en aldeles feilagtig Anskuelse, og jeg haaber, at de, der ere af samme Mening som jeg, maa blive ved at gjentage den saa ofte, at den tilsidst bliver hørt og tagen under Overvejelse. Hermed staar i Forbindelse, at jeg aldeles ikke kan anse det for rigtigt, at Præsterne skulle have nogetombestemt Pengemellemværende med Menighedens Medlemmer. Det forekommer mig, at vi have saa mange Beviser paa og saa megen Erfaring for, at det slet ikke er tjenligt at have dette Mellemværende, og det allermindst for Embedsmanden; og dette er Noget, der ingenlunde vil blive afhjulpet ved det, som her er foreslaaet. Jeg maa maasse med den høitærede Formands Tilladelse, paa Grund af at vi ere saa ubetydeligt et Mindretal, og paa Grund af at hele den Anskuelse, som vi nære, ogsaa i Kirkekommissionen har været i Mindretal, fremføre nogle Exempler paa, at adskillige af de Mænd i Kirkekommissionen, som ikke have fulgt os i Et og Alt, dog have fulgt os i Hovedanskuelserne. Det Første, jeg med den høitærede Formands Tilladelse vil nævne, er en Uttring af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen), som findes i Beretningen om Kommissionens Forhandlinger Side 77. Det er en ganske kort Uttring, men som dog betegner det ærede Medlems Tankegang. Efter at han har udviklet sin Anskuelse om, hvorledes Præsterne skulle lønnes, yttir det ærede Medlem, at „han troede ogsaa, at det var ønskeligt, om Tjenkerne gik ind i Statskassen, men han vilde ikke for Diebliffet gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal“; men det er altsaa et lille Bidnesbyrd om, at vi ikke stode saa ganske ene.

Formanden: Jeg skal ikke modsætte mig, at det ærede Medlem gjør Henviisninger til de Forhandlinger, der have fundet Sted i Kirkekommissionen, men det ærede Medlem vil nok erindre, at Landstingets Medlemmer ere i Besiddelse af Kirkekommissionens Forhandlinger og altsaa kjende dem; at komme

ind paa disse Forhandlinger i Enkelthederne vilde være overmaade lidet heldigt.

N. Rasmussen: Det er meget vanskeligt for mig efter denne Anmodning fra Formanden at tale i denne Sag. Naar jeg ikke maa fremføre saa korte Udtalelser af Meningsfæller som dem, jeg her har begyndt at fremføre, saa veed jeg virkelig ikke, hvorledes jeg skal komme an med at paaberaabe mig et eneste Bidnesbyrd for vore Meninger, og naar det ikke kan tillades mig at gjøre saadanne enkelte Uddrag og fremsætte dem for det høie Thing, da maa jeg frafalde Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem maa ganske have misforstaaet mine Uttringer. Jeg sagde paa ingen Maade, at det ærede Medlem ikke kunde gaa videre i sit Foredrag — tværtimod; men jeg gjorde kun opmærksom paa, at det maatte tages i Betragtning, at Landstingets Medlemmer kjende de Forhandlinger, hvortil det ærede Medlem paa visse Punkter maatte ville henvisse, og jeg knyttede hertil den Bemærkning, at det neppe vilde være heldigt at komme ind paa Enkelthederne af disse Forhandlinger. Jeg overlader til det ærede Medlems egen Taft at gaa videre.

N. Rasmussen: Jeg vil derefter fortsætte; hvis jeg skalde gaa for vidt, vil jo den ærede Formand kunne standse mig. — Det Næste, jeg vil anføre til Støtte for, at der er flere af Kirkekommissionens Medlemmer, som vare af samme Mening, er en Udtalelse af det ærede Medlem, Kammerherre Haffner, vor nuværende høitærede Krigs- og Marineminister. Efter at han havde taget Ordet i denne Sag, siger han — det anføres Side 79 — at: „Han ansaa det for rigtigt og hensigtsmæssigt for de geistlige Embedsmænd selv, at de bleve satte paa fast Løn, og han kunde saaledes ikke følge Ministeren i hans Forslag, idetmindste ikke for Diebliffet, skjøndt han fuldt vel indrømmede, at der kunde stille sig store Vanskeligheder i Veien for at sætte de geistlige Embedsmænd paa fast Løn. Med Hensyn til det Duffeltige i